

ÖRÖKIMÁDÁS

AZ OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSÁNAK ÉS MINDENNAPI VÉTELENEK TERJESZTÉSÉRE, AZ OLTÁRISZENTSÉG NAGYASSZONYÁNAK TISZTELETÉRE ÉS A SZEGÉNY TEMPLOMOK FŐLSÉGÉLYEZÉSÉRE HIVATALOS HAVI KÖZLÖNYŰL

Dr. PROHÁSZKA OTTOKÁR

KÁNTER KÁROLY és VARGA MIHÁLY

Közreműködésével

az Országos Oltáregyesület megbízásából

Szerkeszti

Dr. MAKAY LAJOS

Főmunkatárs

REVICZKY ALADÁR

Kiadja

A BUDAPESTI KÖZP. OLTÁREGYESÜLET

Budapest, IX., Üllői-út 77.

MEGJELENIK MINDEN HÓ ELSEJÉN

Előfizetési ára egész évre 3 Korona

Az Oltáregyesület rendes tagjaitól 1909. okt. és nov. hóban befolyt tagdíjak:

Budai Teréz 1 k, Gödölle Emma 1 k, özv. Szűts Istvánné 3 k, Marovcsik Verona 3 k, Brunner Irma 1 k, Mayer Jolán 2 k, Barcza Mária 2 k, Friedrich Hermin 2 k, Krčž narž Teréz 4 k, Kollatsek Róza 3 k, Kunst Julia 2 k, Landsteiner Gizella 2 k, Toth Julianna és Rozália 2 k, Deák Anna 1 k, Csiky Gizella 2 k, Kubesek Katalin 2 k, Dabos Istvánné 60 f, Palecz Borbála 1 k, Aperiási Ferenczné 1 k, a Sárvár-i péntekfalvi tagoktól 26 k, Dióssy Jánosné és Messik Gyuláné 4 k, özv. Nedeczky Gyuláné 8 k, Schnierer Mária 2 k, Csizmadia Anna 1 k, Csányi Mária 1 k, Kameniczky Ilona 2 k, Nagy Julianna 4 k, Szekuli Ilona 1 k, Kalikin Teréz a vingai tagoktól 7 k 40 f, Bősz Emil plébános úr a jobbányi hívektől 6 k, Toma László gk. lelkész a mezőzombori tagoktól 25 k 60 f, Steinkugler Edéné 1 k, Bosnyák Erzsébet 1 k, Szlancsik Lucor 2 k, Scefelder Lajosné 1 k, Galli Betti gyűjtése: özv. Törley Józsefné 10 k, özv. Grundt Józsefné 8 k, Ébner Béláné 8 k, Balás Béla és neje 8 k, Zeleni Mariska 4 k. Lafrankó Károlyné gyűjtése: Walther Ernőné 10 k, Mares Antal 2 k, Pártos Gyuláné 2 k, dr. Pausz Géza 5 k, Matheidesz Béláné 2 k, összesen 21 korona.

Csernyi István és neje 2 k, Czarnó József és neje 1 k, Czibula János 2 k, Gál Lajos 1 k, Gzemankó Ernesztine 1 k, Siska Julianna 1 k, Trenier Jánosné 1 k, Kulcsár Lajosné 1 k, Gleviczky Julia 2 k, Nagy Erzsébet 2 k, Nagy Lajosné 2 k, Prezsinczky Mária 60 f, Balog Gyuláné 50 f, Kósa Erzsébet 50 f, Lakatos Jánosné 50 f, Dombos Anna Mária 24 f, Kovács Ilona 24 f, Bányai Imréné 50 f, Csernák Mártonné 60 f, Pécsi Józsefné 50 f, Ruscsák Jánosné 40 f, Rusinszki Imréné 60 f, Runper Károlyné 24 f, Keresztesi Róza 1 k, Kántor Józsefné 1 k, Lengyel Jánosné 50 f, Kuczora Pálné 50 fillér.

Lander Irén 2 k, özv. Richter Paula 1 k, dr. Schwartz Ottóné 1 k 20 f, Horváth Kálmáné 1 k, özv. Biszterszkyne 2 k, Vudy Antalné 2 k, özv. Reisingerné 2 k, Áts Ferenczné 2 k. Összesen: 14 korona 20 fillér.

Lakatos Viktória 1 k, Juhász Anna 1 k, Sőregi Verona 1 k, Bagi Viktoria 1 k, Bander Mária 1 k, Repa Erzsébet 1 k, Nandori Etel 1 k, Huszár Gizella 2 k, Szekeres Erzsébet 60 f, Juhász Borbála 1 k, Sőregi Rozália 1 k, Howanecz Erzsébet 1 k, Benei Rozália 1 k, Kiss Borbála 1 k, Horváth Mária 1 k, Benei Christina 1 k, Csusdi Rozália 1 k, Tóth Eszther 1 k, Jenes Piroska 1 k, Uracs Terka 1 k, Virág Mária 1 k, Király Mária 1 k, Uracs Jolán 60 f, Kolosvári Mária 1 k, Medve Rozália 1 k, Kolosvári Erzsébet 1 k, Csuzdi Erzsébet 24 f, Sőregi Erzsébet 1 k, Juhász Anna 1 k, Benei Teréz 1 k, Szaloki Rozália 60 f, Csuzdi Teréz 60 fillér.

Sinka Viktória 2 k. Dr. Lindenberger plébános úr a gyulai hívektől: Biró Erzsébet 1 k, Müller Katalin 1 k, Sessner Katalin 1 k, Stefanovics Mária és Rozália 4 k, Seres Klára 50 f, Belezny Erzsébet 40 f, Góg Borbála 40 f, Bognár Julianna 40 f, Ménesy Julia 40 f, Szénásy Katalin 1 k, Fekete Rozália 50 f, Kis Anna 60 f, Kis Katalin 60 f. Összesen 11 korona 50 fillér.

Pucher Istvánné 10 k, Kostka Irén 4 k, Kostka Pálné 4 k, Bodogh Zsigmondné 4 k, Ámán Jánosné 2 k, Wederber Józsefné 2 k, Pieke Józsefné 2 k, Ampfel Józsefné 6 k, Fekete Emerenczia 2 k, Jordán Ferenczné 4 k, Jordán Magda 4 k, Bálint Ernőné 4 k, Pesthy Árpádné 4 k, Pesthy Margit 2 k, Spett

ÖRÖKMÁOÁS

a Központi Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM. *Mészáros Aladár*: A dicsőséges sir. — *S. J.*: Husvétii áldozás. — *Feisz Hugolin*: Az Oltáriszentség rendelése. — *Timár Kálmán*: A györi csodás ostya. — *Galambos Kálmán*: Az orléansi szűz. — *Lukácsy István*: Jézus szenvedésének története. — Szűz Mária gyermeke. — *Reviczky Aladár*: Gyakori szentáldozás. — *Dr. Szyllaba Emil*: Gyermekevilág. — Jöjjetek hozzám mindnyájan. — Rőptében a nagyvilág körül. — Szentségtörés és engesztelés. — Jubileum. — Egyesületi élet. — Mire van szükségünk? — Az Oltáriszentség a tengeren.

A DICSŐSÉGES SIR

HUSVÉT ünnepének készületnapja van. Jeruzsálem utcáin nagy néptömeg tolong. Sok görög szó hangzik. Ott vannak a külföldi zsidók, akik közül akárhányan el is felejtették már atyáik nyelvét. Ismerősök üdvözlik egymást. Ráterelődik a beszéd a nap nagy eseményére. A főtanács a názáreti Jézust halálra ítélte. Most vitték a helytartó elé. Valószínűleg még ma fel is feszítik. Meghallja ezt egy dúltképű ember. Arca elfehéredik. Tagjait reszketés fogja el. Kezét mintha görcs szállotta volna meg. Ruhájába nyul. Előránt övéből egy kis zacskót. Megcsörgeti tartalmát. Magasra emeli. Elkezd rohanni. Futása az üldözői elől menekülő, kétségbeesett, lelkiismeretének vádjától zaklatott bűnösnek rettenetes vergődése. Rohan, rohan. Az a harminc ezüst pénz iszonyú súlyával agyon akarja nyomni. Annak a csörgése a pokoli lelkek hangos gúnykacaját juttatja eszébe. Ijedten áll félre az útjából mindenki. Vad tűzben égő szeme, halálravált fakó arca, csapzott haja, hulló hideg verítéke, rémes, fuldokló lihegése megborzaszt minden szembejövőt. De Júdás csak rohan és meg sem áll, míg a főtanács elé nem ér. Odaveti lábukhoz szörnyű terhét és felkiált: «Vétkeztem, elárulván az igaz vért!» «Mi gondunk rá? te lássad», hangzik a válasz. S az áruló elvetvén az ezüstpénzt, visszatéरे és fölakasztá magát.

Hat óra tájban nyugtalanság lepi meg az egész földet. Sötétedik, pedig dél van. Vihar közeledik? Az ég felhőtelen. Napfogyatkozás van? Lehetetlen, holdtölte van. Mi történik hát? «Vagy a természet Istene

szenved, vagy a világ tengelye válik ki sarkaiból», adja meg a feleletet messze nyugaton, Aténben, Dénes, az areopagita. Valóban a kereszt veti árnyékát a földre, amelyen a természet Ura győtrődik. Valóban a világ tengelye készül megváltoztatni a helyzetét. Nem a kérlelhetetlen szigorúság szab neki ezután irányt, hanem az irgalmazó szeretet. Kilenc óra körül újból kisüt a nap. A föld megrendül. Az ó-szövetség szentélyének kárpítja pedig kettéhasad.

«Mehalt, vége van», szól tompán, könnyektől elfojtott hangon a kereszt tövében álló Szűzanyához János, a szeretett tanítvány. «Mehalt, nincs többé», sóhajta utána a szent Szűz. A fájdalom törét forgatja meg szívében az anyai szeretet. Volt fia, egyetlen gyermeke, de már nincs. Vértől ázó teste itt van, áldott lelke elszállott. Elnémult az ajak, amely az édesanya nevét oly tisztelettel tudta kiejteni. Kialudt a szemek nemes tüze, amelyek oly hálásan tudtak reátekinteni. Szíve vérzik, lelke sajog. Nincs azonban egy panaszszava sem fiának kegyetlen hóhérai ellen. Megbocsát nekik. Imát rebeg érettük. Hisz ő is úgy tett. Mellette hangosan zokog a bűnbánó Magdolna, tördeli kezét, szaggatja haját, siratja Mesterét.

«Győztünk! meghalt a lázító!» Így köszöntik egymást a papi fejedelmek. Kárörvendő, gonosz mosoly fut végig a ravasz arcokon. De csakhamar komorság váltja fel örömeiket. Úgy látszik, eszükbe jut az a gyalázatos szerep, amelyet az ember fiának halála körül vittek. Visszaemlékeznek arra a nyugodt, isteni tekintélyre valló tekintetre, amellyel fondorkodó kérdéseikre megfelelt: Istennek fia vagy-e? Maguk előtt látják őt Pilátus házában erkélyén, amint töviskoronával a fején, összekötözött kezében nádszállal, némán jelenik meg a sokaság előtt. Érzik, hogy nem közönséges ember volt. Hisz érezték felsőbbiségét egész nyilvános működése alatt. Végiggondolják elméjükben, miről beszélt ő életének vége felé. Csodálatos éleslátással világított bele álnok szívükbe. Egyszerűen és mégis ellentmondást nem ismerő határozottsággal mondotta: «Az ember fia átadatik, megköttöztetik, megostoroztatik, felfeszítetik, meghal, de — de harmadnapra feltámad.» Hah! Mit mondott? Feltámad? Mint villám, járja át agyukat e szó. Feltámad? Mi lesz akkor övelük? Azt meg kell akadályozni, annak nem szabad megtörténnie! Mit tegyenek? Felugranak, hogy a helytartóhoz siessenek. Ma már késő, majd holnap kérünk őrséget a sír mellé és nem lesz baj. Nem lesz? Tűzünk el nem alszik, férgük meg nem hal.

«Meghalt a Mester», jut a hír a félelmökben elrejtőző Apostolok fülébe. Meghalt a Mester! Összenéznek. Szólnának, de torkuk elszorul. Egy hang nem sok, de annyit sem bírnak kiejteni. Megújul emlékezetükben az isteni Mester szeretetének számtalan tanújele. Keserű, csendes, hangtalan zokogás tör elő keblükből. Az érző lelkű férfiak megható fájdalommal rázkódtatja meg egész valójukat. Nincs többé az a drága Mester, aki végtelen szelidséggel korholta gyengeségüket, hitelenségüket, tudatlanságukat. Nincs többé az az áldott Mester, aki szerető buzgalommal, higgadt bátorsággal kelt védelmükre ellenségeikkel szemben. Ki lesz már most a vezérük? Ki oktatja, ki szereti, ki oltalmazza majd őket? Tanács-talanul ülnek ott, ahol az előző este első ízben vették az ő kezéből az élet kenyerét. Ám a Mester helye üres. Szemük önkéntelenül odatéved arra az üres helyre. És néznek oda és sírnak.

A földtől búcsuzó nap utolsó sugarainak fényében. Pilátus háza felé iparkodik arimateai József. Bátran belép és kéri a kivégzett Jézus holttestét. Mi az? hát már meghalt? A helytartó elsápad. Tudja, hogy ítélete igazságtalan volt. Restelli gyengeségét. A názáreti Jézus oly benyomást tett reá, mint még egy ember sem. De minden hiába, már késő. Felesége, Claudia Procula szólal meg: «Intettelek. Miért tetted? A názáretit büntetlenül nem lehet megbántani.» Es feltűnik szeme előtt a távoli Gallia. Ott élnek számkivetésben. Pilátust mardossa a lelkiismeret. Egy napon meg elterjed az a hír Vienna Városában: Pilátus, Judeának egykori helytartója öngyilkos lett. A názáretit nem lehet büntetlen megbántani.

Az est leszállott. Jeruzsálem utcái elcsendesedtek. A házakban a husvéti báránnyt fogyasztják, míg az igazi áldozati Bárány sírjában pihen. De az ő sírja dicsőséges lesz!

Mészáros Aladár.

«Soha sem volt Krisztus szebb, soha sem volt dicsőbb, mint a keresztfán. Ámbár kevesebb kinnal is megválthatott volna minket, mégis leirhatatlan kínszenvedésében egészen fel akarta magát áldozni értünk. De annyiszor intett minket, vigyük utána keresztünket, ha részesei akarunk lenni dicsőségének és országának. Igen, azért szenvedett ő, hogy nyomdokait kövessük. Oly sok gyalázzal és sebbel jogot szerzett arra, hogy őt valljuk keresztünk viselésében és őt dicsőítsük, különösen, mivel velünk van, velünk szenved, minket erősít és kegyelmet ad nekünk.»

Kláver Szent Péter.

HUSVÉTI ÁLDOZÁS

Ó mély titok, megfoghatatlan!
Csak jöjjenek a tiszta lelkek,
Kéblökben érte kik hevülnek;
Megtérők is a bűn után:
Feltámadott Krisztus sirjából,
Hogy az, ki bűnökből kigázol:
Vendége légyen asztalán.

Ó mély titok, megfoghatatlan!
Szeráfok lángszívvel leszállnak
Ma és mély hódolattal állnak
Oltár előtt az angyalok:
Hogy velők hátatelt kebellet
Zengjünk s magasztos hevülettel
Bennünk is keljenek dalok.

Ó mély titok, megfoghatatlan!
Fény árad innen a homályban.
Kételyben, búban vagy halálban
Fekvő lélekbe s kedvesen
Szólitja résztvevő szívében
Testvéreinek szent örömeiben,
Hogy itt is fent is részt vegyen.

Ó mély titok, megfoghatatlan!
Bár látná föld összes határán,
Hol Szentség nélkül jár mogorván
Sok megcsalt lélek: mily szelid
Az Úr emitt! Bár hatna messze
Hívó szava: Nincs soh'se veszve,
Ki oltárunkhoz közelít!

Ó mély titok, megfoghatatlan!
Az üdv szerzője hasson újra
S lehetével biztos útra
Tereljen élőt s holtakat:
Egyek legyünk mind szent hitünkben
Egy Isten képe mindegyikben
S malasztja szül hű fiaikat.

Ó mély titok, megfoghatatlan!
Éljék meg a világ összhangját
S a szívek egységes danáját
Az ég keringő fellegi:
Zúgjak felülről dicsvíharban
A csillagok harsogva karban
«Örök imádat Ó neki!»

S. J.

Az Oltáriszentség rendelése.

Az Oltáriszentség titkaiból.

NAGY néptömeg gyűlt össze a kafarnaumi zsinagógában, minden rendű és rangú, minden nemű és korú. Júda háza teljesen képviselve volt ott. Ez a nép csak az imént evett a megszaportított kenyérből, most bámulja és csodálja Jézust és zavarba jött, mert nem tudja, nem bírja megérteni, jól fölfogni, hogy kit lát, nem-e az Isten küldöttjét, vagy tán magát az Istent emberi alakban? Sejtí, érzi, de nem biztosan. E tömeg Jákob házának népe, a zsidónép, mely örököse lett ez ígéreteknél: «Ime maga az Isten jó el hozzátok». ¹ És: «Ez a mi Istenünk, ... ki a földön láttatott és az emberekkel társalkodott». ²

Mikor ez a néptömeg még lelkesült a csoda hatása alatt, Jézus Krisztus ebből alkalmat vesz megmagyarázni neki, hogy ő oly kenyeret fog neki adni, oly eledellel táplálni, melyre az emberiségnek szüksége

¹ Is. XXXV. 7. ² Baruch III. 36, 38.

van, mely után az emberiség sóvárog, mely adomány isteni ajándék, végtelen szeretetet és határtalan mindenhatóságot tételez föl.

Mondá tehát nekik Jézus: «Bizony mondom nektek: Én vagyok az élő kenyér, ki mennyből szállottam alá, és e kenyér életet ad a világnak; mert a kenyér, melyet én adandó vagyok, az én testem a világ életéért; ha valaki e kenyérből eszik, örökké él, és aki issza az én véremet, annak örök élete vagyon; mert az én testem bizonytalán étel és az én vérem bizonytalán ital».

Mondák azért neki: «Uram! mindenkor ezt a kenyeret add nekünk».¹

Ezek történtek Kafarnaumban, midőn Jézus tanítá a népet zsinagógában.

Mily csodálatos! mily átlátszó! mily világos és biztató ígéretek! Ismételjem-e még? «A kenyér, melyet én adandó vagyok, az én testem, és az én vérem bizonytalán ital a világ üdvéért». Mily isteni egyszerűség! mily nyíltság! a kételynek, vagy épen a képletes beszédnek semmi nyoma, semmi jelvény, semmi hasonlat; a tiszta, egyszerű és nyílt értelmű szavak mind, egytől-egyig.

Ez a megígérés jelenete.

Tehát az emberiség táplálkozni fog isteni eledellel, melyet Jézus Krisztus adandó neki. De hogyan? mily alakban? mi módon? ez még titok előtte, ezt majd csak a végső búcsúnak fönséges szavai fogják megfejtetni. Így kellett az emberiséget előkészíteni az Oltáriszentség megértésére és elfogadására.

A nap, melyet választott, hogy azon megtegye a teremtés csodáját is végtelenül fölülmúló csodát, halálának előestéje: a búcsu óra volt, «mikor szeretteinktől megválván, nemcsak jobban a szívből beszélünk, hanem tisztábban, világosabban is, mert hiszen halálra válunk és nem leszünk itt többé, hogy szavainkat megmagyarázzuk». Tehát Jézus is világosan, nyíltan beszélt, teljes isteni hatalommal és semmit nem mondott hasonlatosságban, vagy képletesen, annyira, hogy az apostolok a meghatótságtól és a szavak erejétől mintegy elragadtatva fölkiáltottak: «Ime most nyíltan szólasz és semmi példabeszédet nem mondasz».²

Végre megjött a várva-várt óra, az idők teljessége elérkezett, a szeretet titkának nyilvánvalóvá kellett lennie az egész világ előtt. Megérkezett a nap, amely után Jézus annyira kívánczolt, melyre oly szívesen gondolt. Itt van már halandó, földi életének utolsó napja: halálának előestéje.

Jézus kiadta rendeleteit a szokásos husvétii bárány elkészítésére vonatkozólag; minden, mit parancsolt tanítványainak, el van készítve. «És letelepedék a tizenkettővel».³ Már vacsora elköltése alatt bizonyos —

¹ Ján. VI. §. ² Ján. XVI. 29. ³ Matth. XXVI. 20.

Feltámadott!

az apostoloknak még eddig soha föl nem tűnt — izgatottság, valami titkos, benső, isteni akarás látszott arcán, mely valami nagyot, valami, eddig még soha meg nem történtet kíván, s akar megvalósítani, létrehozni. Az apostolok szent félelemmel eltelve néztek ragyogó ábrázatára, mely most oly isteninek, oly fönségesnek tűnt föl, s gondolkozóba estek. Nem értették, nem voltak képesek maguknak megmagyarázni szeretett isteni Mesterük szent türelmetlenségét. Arca égett, ragyogott, szemei fénylettek, ajkain kimondhatatlan báj honolt, szavai mint a tűz, úgy hatottak az apostolok szívébe; egész külseje elbűvölte a tanítványok szívét, örömmel tölté el keblüket, annyira, hogy a mennyben és nem a földön képzelték magokat.

Valaminek történni kell.

Mondá tehát nekik Jézus: «Kívánva kívántam e husvétet megenni veletek, mielőtt szenvedjek».¹ Jézus tehát az asztalhoz ült tanítványaival: Ő maga a főhelyet foglalta el, mint atya gyermekei között; Péter balján, János jobbán ült, a többiek az őket megillető helyeikre. Jelen volt Júdás is. Mily ünnepies jelenet ez! Ennél meghatóbbat elképzelni sem lehet. Jézus beszél, tanítványai pedig örömmel hallgatják, majd csend áll be, s ezalatt elköltik a husvétit bárányt.

Most az ó-szövetségi törvény szerint végének kellett volna lennie a vacsorának, de ime, most kezdődik a dolgok új rendszere. Mindenekelőtt az isteni Mester sorra megmossa a tanítványok lábait. Ez alacsony, és cselédi szolgálat, e mélységes és látszólag az isteni Mester tekintélyével össze nem egyeztető alázatosság zavarba hozta őket. Nem tudják mire vélni e mély megalázást, álmélkodik mindegyik s várja, hogy mi fog történni. Mondja is nekik Jézus: «Amit én cselekszem, ti most nem értitek meg, megértitek pedig ezután».² Minekutána tehát megmosta lábait és ruháit fölvette, ismét leüle. Az apostolok most lélegzet visszafojtva várakoznak a történendőkre.

És Jézus ez ünnepies csönd közepette kenyeret vesz kezébe, az akkoriban keleten szokásos lapos, kerek, lángos vastagságú kovásztalan kenyeret) fölemelkedik, szemeit az égre emeli, ajkait kinyitja és hálát ad Atyjának: hogy elérkezett az idő, melyben szabad folyást engedhet határt nem ismerő szeretetének. Megengedi most neki a mennyei Atya, hogy önmagát átadhassa mindenkinek, mindenkorra, anélkül, hogy akár lényegéből, akár dicsőségéből és kiváltságaiból valamit is megtartana magának, magát egészen s osztatlanul. És Jézus e pillanatban átszellemült, megdicsőült, olyan volt mint színeváltozásakor a Tábor hegyén. Az apostolok lelkét mennyei öröm hatja át, sőt a terem is fényözönben fűrdik. Ó boldog pillanatok!

Feisz Hugolin.

¹ Luk. XXII. 75. ² Ján. XIII. 7.

A győri csodás ostya.

QIDŐN «*Szentségi csodák magyar földön*» című dolgozatom¹ napvilágot látott, e folyóirat olvasói közül többen érdeklődtek a szerkesztőségnél, vajjon lesz-e folytatása dolgozatomnak. Jómagam e fölszólalások nélkül is folytattam volna a hazai szentségi csodákra vonatkozó adatok gyűjtését, hogy minél teljesebb képet nyújthassak a megkezdett témáról. Minapában tüzetesebben szóltam e folyóiratban² a *bátai* szent vér tiszteletéről s ezzel kapcsolatban hivatkoztam a *kassai* székesegyház hasonló hajdani kincsére is. Ezúttal a *győri* csodás ostya történetére óhajtom újból ráterelni a figyelmet; jobban mondva eleget tenni olvasóközönségünk szives érdeklődésének.

A győri csodás ostya történetét hiven elibénk tárja egy vatikáni okmány. Első közleményem alkalmával csupán kivonatos tartalmát ismer-tem ezen okmánynak; most kezem ügyében vagyok az okirat teljes szövegkiadása.³

Maga a szentségi csoda nem Győrött történt, hanem a győri egyházmegye egyik plébániatemplomában, melynek nevét az okmány — sajnos — elhallgatja. Utóbb, mint látni fogjuk, Győrbe került a csodás ostya. Innét az elnevezés: *győri csodás ostya*.

A szentségi csoda vasárnapi mise alatt történt, tehát népsokaság jelenlétében. Midőn a miséző pap, a győri egyházmegye egyik papja, úrfölmutatás közben a kenyér átváltozása után épen a bort akarta konzekrálni, tekintete a konzekrált ostyára esik és — csodák csodája — vércseppeket vesz észre rajta. Összesen kilenc csepp vér mutatkozott a szent ostyán. Ennek láttára szent borzalom járja át a papnak tagjait. Egyelőre félbeszakítja miséjét, kifordul a néphez s odaszólítja a híveket. A hívő nép szintén látja a jelenséget. A templomban jelenlevők mind saját szemekkel akarnak meggyőződni a csodáról; ámullattal szemlélik valamennyien Jézus szentséges vérenek cseppjeit a szent ostyán. Ennek utána a pap folytatta miséjét; mise végeztével pedig a csodás ostyát illő tisztelettel korporáléba göngyölte s a szentségházba helyezte.

A szentségi csoda híre futótűzként terjedt tova. Értesülést szerzett róla Monyorókerék földesura, *Elderbach* Bertold is és szentségtörő tette ragadtatta magát. Fegyveres emberei fedezete alatt rátört az illető plébániatemplomra s a csodás ostyát két udvari káplánja által elvitette *Monyorókerékre* s ott őriztette. Hiábavaló volt a győri püspök tiltakozása s a nép

¹ «Örökimádás» 1907. évfolyam 360. lap.

² U. o. 1909. évfolyam 363. lap.

³ Monumenta Romana Episcopatus Vesprimiensis. T. III. Budapestini 1902. pg. 201.

zúgolódása, a földesúr nem volt hajlandó a Krisztus vére ereklyét a püspököknek kiszolgáltatni. *Csupor* Dömötör győri püspök s a győri káptalan végre is 1469-ben a pápánál emelnek panaszt az erőszakoskodó földesúr ellen; II. Pál pápa 1470. június 23-án az esztergomi érseket s a veszprémi püspököt bizta meg az ügy elintézésével.

Ennyit tudunk meg a vatikáni okirat alapján a győri csodás ostyához fűződő eseményekről. Minthogy pedig az okirat közelmúlt eseményekről szól, a szentségi csoda ideje 1468. avagy 1469. évre tehető.

Van ezen okiratnak még egy érdekes passzusa, mit hallgatással nem mellőzhetek. Azt olvassuk benne többi közt, hogy a mise alatt, melynek idején a szentségi csoda is történt, a hívek közül sokan magán áhitatból a szentáldozáshoz járultak. Jól jegyezzük meg, nincs szó például husvétii áldozásról, hanem privát buzgóságból végzett szentáldozásról. Ime egy ékesenszóló adat a gyakori szentáldozás hazai történetéből!

E kitérés után kísérjük figyelemmel a győri csodás ostya további történetét. Hogy a pápa elrendelte vizsgálatnak megvolt a hatása s a csodás ostya eljutott Monyorókerékről a győri püspök kezeihez, arra világot vet *Wann* Pál passauai kanonok és hitszónoknak (meghalt 1489-ben) prédikációiba szőtt följegyzése,¹ melyben elmondja, hogy Győrött megtekintette a csodás ostyát. Számításunk szerint² *Wann* legkésőbb 1477. táján járhatott Győrött; ekkor tehát a csodás ostya már Győrött volt s ott tiszteletnek örvendett. Igaz ugyan, hogy *Wann* leírása a csodás ostyáról s az említett okiratnak leírása nem fűdi egymást teljesen; mindamellett összegyeztethető a két leírás. Továbbá mind a két följegyzés Győrre vonatkozik s írásidejüket alig tíz évnyi időköz választja el egymástól: így szükségképen mind a két följegyzés egyazon csodás ostyáról szól.

A győri csodás ostya további sorsáról — sajnos — nem értesülünk. Hihetőleg a török pusztítás vetett fátyolt erre a Krisztus vére ereklyére is, miként szent hajdanunk annyi más ereklyéjére.

A *paray-le-monial-i* eucharisztikus múzeum (hivatalos néven: «Hieron» vagy «Musée Eucharistique») igazgatója összegyűjtötte az egész keresztény világon történt szentségi csodákra vonatkozó adatokat. Ámde a magyarországi szentségi csodák emlékei hiányoznak ezen gyűjteményből. Térképet is készített a múzeum igazgatósága Európáról, melyen föl vannak tűntetve mindazon helyek, melyekhez valami szentségi csoda fűződik. Ezen a térképen Wien-nél végződik Európa; Magyarországot legalább is Ázsiába képzelik. Ezt a fonákságot folyóiratunk egy ízben³ már fölpana-

¹ Sermones de Tempore (Pataviae 1491.) S. 83. O.

² *Wann* 1477-ig mint egyetemi tanár Bécsben működött; hihetőbb, hogy még Bécsből látogatott el hazánkba, semhogy Passauból.

³ «Örökimádás» 1904. évfolyam 350 lap.

szolta. Nem elég azonban csak fölhánytorgatni a francia felületességet; ez ellen tenni kell. Gyűjtsük össze a hazai szentségi csodákra vonatkozó adatokat, mellékeljük hozzá térképet s az egészet küldjük meg az eucharisztikus múzeumnak. Nemzeti feladatot teljesít, ki erre vállalkozik. Véleményem szerint jobb volna, ha nem valami magánszemély végezné el ezt a feladatot, hanem például az «Örökimádás» szerkesztősége, vagy akár a jubiláló Központi Oltáregyesület hivatalos átiratban. Ez mindenestre nagyobb súllyal esnék a latba.

A hazai szentségi csodákra vonatkozó adatok egybefoglalását megkönnyítik folyóiratunknak idevágó közleményei. A győri és kassai csodás ostyákról nagyon egy-egy vatikáni okiratunk; azonfölül az irodalmi emlékek is szólnak a dologról. A bátai szent vére vonatkozó adatoknak meg egyenesen bővében vagyunk. Csupán a *szegedi* szentségi csoda okmányait kell még beszerezni az ottani minoritáktól. Ezen szentségi csodák mellett a *győri frigszekerénről*¹ sem szabad megfeledkezni az eucharisztikus múzeumnak küldendő beszámolóban.

Sőt mi több, amit a francia leleményesség létrehozott a paray-lemonial-i eucharisztikus múzeumban, azt szűkebb keretek közt megvalósíthatnók mi is idehaza; egyelőre például a budapesti Központi Oltáregyesület *eucharisztikus könyvtárával* kapcsolatosan. Helyezzük letétbe ezen könyvtárban elsősorban is a hazai szentségi csodák aktáinak másolatát. Lassacskán azután kiterjeszhetjük a gyűjtést egyebekre is. Hogy csak úgy futtában egy-két példára hivatkozzam, a győri frigszekerény képe avagy a kalocsai főegyházmegye szentségimádási térképe s hasonló dolgok egyaránt számot tarthatnak az érdeklődésre. *Timár Kálmán.*

~ Az orleánsi szűz ~

(Folytatás.)

QÁSNAP, habár sebesült volt, újra ostromot akart rendezni; de a szerencsétlen király ezt nem engedte meg, hanem őt saját táborába vitte. Itt volt ő mintegy fél évig tétlenül; 1430. április közepén pedig kis hűséges csapatjával saját felelősségére szeretett volna harcolni; de a mennyei hangok neki ismételten mondták: «Janka, te csakhamar fogságba kerülsz!» és vigasztalták, hogy ez a jó Isten akarata, ki őt segíteni fogja.

Burgund hercege megint nyugtalanodni kezdett és Compiègne francia várost akarta elfoglalni; de Janka 2000 fegyveresével védte. Egy

¹ Lásd «Örökimádás» 1905. évfolyam 328. lap.

reggelen mondja itt a templomban: «Barátim, engemet elárultak és nekem rövid idő alatt meg kell halnom. Imádkozzatok értem, mert már én sem Franciaországnak, sem a királynak többé segélyére nem leszek.» Ő május 24-ikén a városból az ellenségre kirohanást intézett. S a visszavonuláskor az utolsó maradt; de Flavy várparancsnok előté a kaput bezáratta, Janka künnszorult, őrségét, testvérét Pétert is a burgundiak felkoncolták, őt pedig ruhájánál fogva a lőről lerántották s oly ujjongást tettek, mintha egy egész hadsereget fogtak volna el, Párisban pedig ellenségei Te Deumot énekeltek. Az angolok erre követelték, hogy a burgundiak őt nekik adják át, ki Luxenburg várkastélyának tornyába lett elzárva. Itt is ő csak Compiègne felszabadításáról tervezgetett és habár mennyei tanácsosai őt óva intették, ő mégis a hatvan láb magasságú toronyból magát valami rögtönzött kötélfelén lebocsátotta, miután lelkét a jó Istennek ajánlotta, a kötélféle elszakadt és őt a földön elájulva találták, testén azonban semmi törés sem volt. Ekkor három napon át ő sem nem evett, sem nem ivott, ajkaira a kétségbeesés szavai jöttek, de az égi hangok őt azzal vigasztalták, hogy győnjék meg, hogy a jó Isten neki megbocsát és hogy Compiègne városon is segítve lesz. E bűnös menekülésre őt főleg az birta, hogy valaki ez angyali gyermekek gyalázatos erőszakot akart tenni. Luxenburg őtet, pénzre levén szüksége, a burgundi hercegnek tízezer aranyért eladta, ez pedig gyönyörűséges szövetségeseinek, az angoloknak kiszolgáltatta.

Igy jött Janka a rouen-i nagy vártoronyba. Itt kezeit és lábait vasláncokba verték, sőt az angolok őt, mint valami vadállatot, vas-ketrecbe zárták. A francia király, ki koronáját az Úristen után neki köszönhette, megszabadításáért épen semmit sem tett, pedig könnyen tehetne volna azt; a nemesen érző franciáknak sajgott fölötte a szívük, ők imádkoztak érte, búcsujárásokat tettek; ellenségei, főleg a királyi körben levők, érte kis ujjukat sem emelték; az angolok pedig őt oly törvényszék elé állították, mely az áruló Judáshoz és azon papi fejedelmekhez hasonlított, kik magát a legszentebb ártatlanságot, az édes Jézust a kereszt-halálra ítélték. E törvényszéknek elnöke a francia születésű, de teljesen angol érzelmű Cauchon püspök volt, ki az angol kormánytól naponta 4 aranyat kapott, valamint a többi hatvan egyházi és világi bírakat is az angol fizette és ezek csaknem mind Janka ellenségei voltak. A bírák egyike, Lohier, ezt föl is hozta és követelte, hogy Jankát is egy ügyvéd képviselje; de Rouen-ből rögtön el is távozott; az angolok ugyanis akkor egy nőt égettek meg, ki az orléánsi szűznek pártját fogni merészelt. Erre a többi bírák is megijedtek és el-elmaradoztak; azokat is, kik fölötte ítélték, csak a teljesen vak gyűlölet vezette. Estívet kanonok volt Janka ügyében az előadó, ki is ellene tizenkét pontot hozott fel, például, hogy ő «bűbá-

jos nő és hamis próféta, ki a gonosz lelkeket idézi, hamis hittel bír, bálványozó, ki sok gonoszt cselekszik, gyalázza Istent s az ő szenteit, zavarja a békét, háborúságra izgat, vérszopó, szemtelen, mert katona-ruhában jár és magát isteni tiszteletben részesíteti, mert kezeit és ruháját csókolgatja.» Láthatni ebből, mily vak lett az ellene való pokoli gyűlölet. Janka az ellene felhozott pontokra nyugodtan és tanulatlan létére is okosan felelt; végül pedig megjegyezte: «Én hitemben sohasem inogtam és a világ minden kincseért sem akarnék ellene véteni. Amit tettem, azt csak az Isten s az ő szenteinek parancsára cselekedtem. Én jó keresztény vagyok és mint keresztény, akarok meghalni.» A bírák azt is kérdezték tőle, vajjon Isten az angolokat gyűlöli-e? Mire ő bátran feleletül adta: «Isten Franciaország királyát szereti és azt akarja, hogy az angolok innen haza menjenek.» Szent bátorsággal mondotta még: «Az én királyom az ő egész országát fogja hét év leforgása előtt visszanyerni, s én csak azt sajnálom, hogy az oly sokáig huzódik»; a püspököt pedig intette, hogy lelkét őmiatta veszélybe ne hozza, mert ha ő saját lelkét ismerné, bizony nem kívánná, hogy az kezeiben legyen. A mennyei hangok egyébiránt őtet még hosszú fogsága alatt sem hagyták el, hanem intették, hogy csak a jó Istenben bizzék, mindent türelmesen viseljen el, ne epossze magát vértanúsága miatt, mert épen az által fog ő a mennyországba jutni. Fogsága egy évnél tovább tartott és a fölötte végrehajtott törvénykezés a lehető leggyalázatosabban folyt le; Jankának ugyanis az angolok sehogy sem akartak megbocsátani, neki véres boszújuk áldozatául kellett esnie; azért is az egész törvénykezés pokoli furfanggal és hazugságokkal volt telítve, melyek a tanácsulések okmányáiban, jegyzőkönyveiben maguk az angolok, vagy legalább angol érzelműek által lettek az utókor számára áthagyományozva és még ma is egészen az eredetiben olvashatók. Mi azokat itt föl nem frissítjük, hanem csak fölemlítjük, hogy a hosszadalmas tanácskozás után a bíróság őtet csak bőjttel szigorított, örökös börtönre ítélte; de azt a világi hatósággal suttymban egyetértve, máglya-halálra változtatta. Ez áldott bárány mondja akkor a közelében levő papokhoz: «Vigyenek tehát engemet az önök börtönébe, mert én az angolok kezei között maradni tovább nem akarok»; de Cauchon az öröknek parancsolja, hogy vigyék csak oda őtet, ahonnan hozták. Az egyházi börtönökben a nők őrizetére csak nőszemélyek voltak alkalmazva; de itt az ártatlan Jankát három katona őrizte és szüzi ártatlansága ellen itt is egy angol főúr gaz merényletet akart elkövetni, ő azonban harsányan segélyért kiáltott és a gonosz rabló elosont.

Ide tehát 1431. május 30-án egy dömés szerzetes jött, ki Jankát meggyóntatta és megáldoztatta kijelentve, hogy ez az ő utolsó reggele.

A Jeruzsálemi szentsír kápolna.

Jézus szenvedésének története.

4. Jézus szomorúságának okai.

QÉLYEBB, megrendítőbb bánatot, mint amely tüzével Jézusunk szívét égette, már Isten mindenhatósága sem teremthetett volna. Nagy volt e bánat azért, mert *a)* Krisztus minden ember minden bűne fölött szomorkodott. E sok bűn egyszerre óriási rajban jelenik meg lelki szemei előtt. *b)* Rajta kívül senki oly tisztán nem látta a megsértett Isten méltóságát s a bűn gonoszságát, mely a sértést okozza. *c)* Senki úgy nem szerette Istent, mint Ő. Senki előtt oly fényesen nem ragyogott Isten szentsége, mint Krisztus lelke előtt s senkinek jobban szívében nem feküdt Isten akaratának teljesítése, mint ép Jézus szívében... *d)* Mennél jobban szeretünk valakit, annál jobban sajnálkozunk az ő megbántásán. Egyedül Krisztus, az Istenember tudta mennyei Atyját végtelen tiszteletben és szeretetben részesíteni. Nagyon természetes tehát, hogy az emberek bűnei fölött, melyek Istennek kimondhatatlan megbántást okoznak, a mi jó Jézusunk szinte halálig elszomorodott.

Míg ott térdelt a földön, kezeit mellén összekulcsolva, mélyen a földre hajolva, lelki szemei előtt, mint nagy látványosság alkalmával szokott, elvonult az egész mult, jelen, jövő...

I. Visszatekintve a *régmult idők* ködébe, melynek homályában csak Isten szeme tud eligazodni, maga előtt látta az emberiség nagy sokaságát. Ah! örökre elkárhozva, a pokol kimondhatlan kínjai közt hanykolódva. Miként ha előtte megnyílt volna a pokol mélységes örvénye s onnan szállna fel hozzá az a sok kín, gyötrellem, üvöltés, jajgatás, a fájdalmak örületes hördülése, Isten átkozása, a kétségbeesés sikolya. Oh, mily mély, minő fájdalmas volt Krisztus szomorúsága, ki annyira szereti a lelkeket, hogy kész lett volna egyért azt elszerven, mit szenvedett az egész viláért. Mennyire fájhatott szívének az a gondolat, hogy ezek a lelkek mind részesülhettek volna szent vére hullásának érdemeiben, az örök dicsőség örömeiben...

II. Multról elfordítva tekintetét, a *jelennek* szemléletébe merül. Itt ismét gyászos dolgok bontakoznak ki előtte. Maga előtt látja az ő korát, az ő világát, az ő társadalmának életét az örök kárhozat veszedelme fölött lebegve. Minő tudatlanság, tévelygés borul rájuk, mint a sötét éjszaka. Nagy bűnök fertőjében forog előtte a világ. Csak kevesen, épen csak a választott nép, a zsidók ismerik az igaz Istent s azok közt is csak néhányan vannak, kik méltóképp szolgálnak az Úrnak. Szinte halljuk, amint ajkain ellebben a koronás próféta szava: «Nincs, ki jót cselekedjék,

egyetlen egy sincs». (Zsolt. 13, 1.) Jeruzsálem a gyönyörű város, a népek asszonya, mely egykor a többi nemzetek fölött ragyogott, most a népek hibáit látszik önmagában összegyűjteni.

Lukácsy István.

Szűz Mária gyermeke.

AKI AZ Úr Jézust imádva szereti, annak az ő Szűzanyja iránt is nagy tisztelettel kell viseltetnie s e tisztelet az ő üdvének zálogát fogja képezni. Szent Gertrúd, szent Mechtild, pazzisi szent Magdolna, Istennek kiválóan szentelt ezen szűzek a bold. Szűzhöz való tiszteletben elsőrangú helyet foglaltak el és arra lettek méltatva, hogy mennyei látományokra érdemesítették.

Szent Gertrúd elragadtatásba esvén, látta a szent Szűzet, mint az irgalmasságnak szent anyját, vállain királyi, messze kiterjedő fényes palásttal; e fényes palást alá a vadállatok egész serege remegve menekült; de ő azokat örömmel fogadta és palástjának redőibe rejtette. Gertrud ezre azon felvilágosítást kapta, hogy a legnagyobb bűnösök is megmenekülnek az örök haláltól, ha a szent Szűznek pártfogását kérik.

Szent Mechtild szintén ehhez hasonló látományban részesült, csak hogy a túlvilági képben gyermekeket látott, kik a szent Szűz trónja elé futottak és térdre omolva kérték az Isten Anyjának hathatós pártfogását, melyben gazdagon részesültek is: a boldogságos Szűz szeretettel nézett rájuk, őket védelmének jeleül palástja szegélyével betakarta, sőt némelyeket anyai karjaira is vett és isteni fiának végtelen kegyességű Szívéhez emelt, hol enyhet találtak.

Pazzisi szent Magdolna szűz Mária anyai pártfogását egy másik képben látta: ez egy roppant hajó volt, mely a boldogságos Szűznek összes tisztelőit magában foglalta, ez a nyílt tengeren haladt és minden akadályon diadalt aratott. A mennyei Anya pedig a kormányt tartotta kezében, egész lénye túlvilági fényárban uszott és habár a tenger nagyon háborgós volt, de a hajó szépen előre haladt.

Ezek mind csak annak jelképei, amit a szentek általán véve ezen szavakkal fejeznek ki: Szűz Mária gyermeke nem vész el.

«Oh örök Ige, Isten egyszülött Fia, taníts engem igaz nagylelkűségre, taníts engem neked szolgálni, amint te azt megérdemled: adni kislelkű számftgatás nélkül; küzdeni nem törődve a sebekkel; harcolni anélkül, hogy nyugalmat keresnék; magamat fölládozni anélkül, hogy más jutalmat keresnék, mint azt a tudatot, hogy neked szolgáltam.»

Szent Ignác.

GYAKORI SZENTÁLDOZÁS

Rovatvezető: REVICZKY ALADÁR.

A vakok intézetében.

Levél.

A VAKOK INTÉZETÉBEN, vak felebarátaink körében élve, sok alkalmam van az ő lelkivilágukat is megfigyelni. Olvasva az Örökimádásnak «a gyakori szentáldozás» című rovatát, mely oly sok szép, a szentáldozásról szóló, a gyakorlati életből kiragadott s odaható példát tartalmaz; sokak okulására Reviczky Aladár rovatvezető úrnak szives engedelmével, pár szerény szóval elmondom, hogyan lett egy vak ifjú a szentáldozásban az Úr Jézus mindennapi vendége.

Kis vak fiúval van dolgunk, ki éppen most lép ki sugárzó arcával a vakok intézetének kapuján, hogy az annyira epedve várt nagy nyári vakációt otthon, édes anyjának s kedves testvérkéinek körében töltsse el. Szeretettel fogja kezét az intézetbe érte jött édes anyjának s meséli el az intézetben tanult sok szépet s jót.

Az oly gyorsan száguldó vasparipán, a vasuton hamar hazaérkezve, örömmel ölelik magukhoz kis testvérkéi s odavannak a csodálkozástól, milyen ügyes emberke is lett az ő kis testvérkéjükből, kítől mikor elbucszáltak, sem írni, sem olvasni, sem zenélni, sem evőeszközzel elbánni, sőt tekintettel óriási testi fogyatkozására, vakságára, még csak járni is alig tudott, illetve nem merészelt s mindezt most a legügyesebben végzi.

Csodálkozással vannak eltelve a falubelieknek nemesebb lelkű emberei, még a jó plébános úr is, mikor a fiúcskát a templomban megpillantva, annak mély vallásosságát látják. Meg is jegyzi a falu becsületben megőszült birája: «Ugyan-ugyan, ki is plántálhatott ebbe a kis emberbe annyi vallásosságot abban a romlott nagy városban». Meghallja ezt a kis diák, illedelmesen köszön s így szól: «Hála a jó plébános

úrnak, hogy engem abba az intézetbe felvétetett, hol vallásosan érző jó igazgató urunk, az értünk oly nagyon sokat fáradozó pauli szt. Vincének leányaival, az irgalmas nővérekkel gondoztat bennünket. Nekünk, a velünk igazán sok irgalmassági cselekedetet tévő kedves nővéreknek köszönhetem én s sok társaim vallásosságunkat». Megértették ebből a jó emberek, hogy abban a nagy, romlott városban is vannak Krisztus szellemében élő emberek, kik ha nagy önfeláldozással is, mégis hasonló lelkületű egyéneket igyekezzenek nevelni az egyház s hazának.

Míg kis barátunk ily szépen töltötte a vakációt otthon, addig iskola-társai közül sokan nem így, hanem éppen ellenkezőleg töltötték el azt. Rossz társaságokba kerülve, sok-sok rosszat sajátítottak el azoktól, úgy hogy mire a vakáció véget ért, úgyszólván teljesen megromlottak.

Amily lassan érkezett meg a várva-várt szünidő, épp oly gyorsan el is múlt. Kis barátunk érzékeny bucsút vesz kis testvérkéitől s édes anyja kíséretében visszatér az intézetbe, hol miután beteges, jó édes anyjától a válás keserű pillanatától áthatva elbucsúzik, régi barátainak viszontlátásában keres vigasztalást.

E barátok azonban nem a régi szép, nemes lelkű, hanem most már romlott lelkületű fiúk voltak. Ezek kis barátunknak a lehető legtetszetősebb formában mondták el vakációi élményeiket, tapasztalataikat, kinevették őt vallásossága miatt s addig-addig igyekeztek őt romlott gondolkodásuknak megnyerni, míg végre ő is megromolva, teljesen az ő selejtes elveiknek hódolt. Ehhez járult még az is, hogy miután édes anyja régi betegségének áldozatául esett, meghalt; a legközelebbi vakációt — már csecsemő korában elhunyt édes atyja s most pedig vallásos édes anyjának is hijával — egy romlott lelkű rokonánál töltötte. Itt aztán teljesen megromlott úgy annyira, hogy mikor iskolaév elején ismét az intézetbe került s hittanórán az Úr Jézusnak a kenyér s bor színe alatt való valóságos jelenléte képezte az előadás tárgyát, a főtisztelendő hittanár úrnak eltávozásával, romlott társaival azt egyenesen kétségbe vonja.

E romlott gondolkozást és okoskodást tett is követi. Elérkezik az intézetben tartani szokott közös szentgyónás és szentáldozás napja s a most már nem is éppen gyermeknek mondható ifjú szentgyónás nélkül készül az Úr asztalához. Felmutatja már az Úr szolgálja a keresztre feszítettnek szent testét — az ifjú mellett küzdenek még mindig jó őrzőangyala és gonosz szelleme — a háromszori csengetés elhangzott s az ifjú befogadja a Legszentebbet.

E pillanatban azonban a kísértő gonosz szellem bűnös gyönyörtől eltorzult arca elkomorodik, gyorsan távozik s az ifjú őrzőangyala pedig boldogan hull térdre, mert az a kegyes Úr Jézus, kit oly sok és nagy bűneinkkel keresztre feszítettünk és még sem tisztított el magától, hanem

mindig szeretettel fogad bennünket, a halálos bűn állapotában Őt befogadó ifjút is ahelyett, hogy eltaszítaná magától, vagy ott rögtön a helyszínén halállal sujtaná az áruló Judást, kegyelmeinek sugarát önti belé.

Az ifjún borzasztó érzés vesz erőt, mintegy támolyogva megy ki a kápolnából és a még lenyelni nem merészelt szent testet szájából kivesszi s zsebébe rejti. De lelkiismerete továbbra sem hagyja őt nyugodni. Zokogva, teljesen megtörve mondja el az őt már úgy is megfigyelőknek szörnyű bűnét. Rögtön a legtöredelmesebben meggyónik és másnap mindjárt tiszta szívvel járul a szentáldozáshoz, melyet csekély engesztelésül ajánlott fel az Úr Jézusnak súlyos bűneiért. Kegyelem állapotában, mély áhitattal járult másnap megint az Úr asztalához, mely szent áldozását felajánlotta az Úr Jézustól nyert azon nagy kegyelemért, mellyel őt ismét kegyes volt gyermekévé fogadni.

Ezen naptól fogva minden héten 3-szor egy vak ifjút látok intézetünk kápolnájának szép kis oltárához menni. Legbuzgóbb és legnagyobb bensőséggel veszi magához a legnagyobb bűnösnek is szeretettel Megbocsájtónak szent testét és szentmise végeztével az ifjú, ki valamikor csupán az intézet szabályainak kényszerhatása alatt ment a szent misére, most mint mindennapi szentmise-hallgató és gyakran áldozó hagyja el a kápolnát.

Félre újából, félre a kápolnából éppen mostan kilépő s a lelki boldogságnak sugaraitól égő arcú ifjúnak újából. Menjetek újából ti a szentáldozástól annyira fázók. Mert az egykor az Úr Jézust elárulni akaró s most az Ő szent testét oly gyakran magához vevő ifjú mindjárt dörgő hangon fogja felétek kiáltani: «Ne huzódozzatok ti kishitűek, mert én mondom, én, ki ezen lelki kegyelmeket átéltem, én mondom, hogy Ő a legbűnösebbeteknek is szeretettel nyújtja kezét s mondhatom akinek kezét Ő egyszer megfogja, el nem ereszti azt többé soha, ha csak ti a halálos bűnhöz vonzódva ki nem ragadjátok erőszakkal kezeteiket az Ő a gyakori szentáldozás útján örök boldogságot nyújtó, kegyelmekkel telt kezeiből. Egyszer, csak egyszer járuljatok testvéreim buzgón, nagyon buzgón a szentáldozáshoz. Egyszer, csak egyszer nyujtsátok kezeteiket az Úr Jézusnak a szentáldozás útján, hogy Ő azt megfoghassa s ha már kezetek az Ő kezében lesz, biztosan tudom, hogy az Úr Jézus azt el nem eresztve lesztek gyakori szentáldozók s ebből kifolyólag az örök boldogságot élvező lakosai a mennynek mindörökké».

Igen helyeslem azt a föltételemet, hogy az iskola előtt és után a legméltóságosabb Oltáriszentséget meglátogassam. *Berchmans Szent János.*

GYERMEKVILÁG

Rovatvezető: DR. SZYLLABA EMIL.

László főherceg első szentáldozása.

IGAZÁN megható volt első szentáldozásának lefolyása. József Ágost főherceg, aki szerető figyelemmel kísérte öcscsének egész életét, a következő, megindítóan szép szavakban ecseteli a megboldogult életének e fontos mozzanatát:

«... Midőn első szentáldozására készült, megfeszített figyelemmel, ragyogó szemekkel hallgatta a tanárának ajkairól elhangzó szavakat. 1890-ben, dec. 28-án dr. Steiner Fülöp székesfehérvári püspök elmélkedést tartott a szentáldozásról; elmélkedésében kifejté Krisztus Urunk véghetetlen kegyelmét, mellyel hozzánk, szegény bűnösökhöz közeledik és megmagyarázta a következő nap fontosságát.

— Holnap lesz az ő legboldogabb napja a földön, mikor Üdvözítője jön hozzá és emlékezzék meg ezen szent és magasztos óráról egész haláláig, midőn újra egyesül Jézusával!

E szavak fejezték be az elmélkedést. Dec. 29-én a nagymise alatt hangosan megújította a keresetségi fogadást és a meghatottságtól zokogva vette magához az Úr Jézus szentséges testét. A mise alatt, közvetlen az áldozás előtt, dr. Steiner püspök a következő szavakkal buzdította az áldozót:

— Most készül a jó Jézus, iránta való véghetetlen szeretetből szívébe jönni; annyira szereti, hogy egészen egyesülni akar vele és az élet minden viszontagságaiban támogatni, vezérelni és oltalmazni akarja és egykor vele egyesülve a mennyországban boldogítani. Adj a tehát szívét, mindenét és legyen hozzá hű mindvégig!

... Egész nap és a következő napon — így fejezi be az első szentáldozás e megható leírását József Ágost királyi herceg — lelki nyugodtságtól és boldogságtól sugárzott László arca».

Milyen sokatmondó, milyen jellemző ez első áldozás története! Vajjon lehet-e szebb, ékesen szólóbb megnyilatkozása a mélyen gyökeres, benső vallásosságnak? Ez mutatja, mily eredménnyel valósították meg az ifjú királyi herceg nevelői a főhercegi apától eléjük tűzött cél első felét is: «neveljék fiamat vallásos embernek!»

Mély vallásosság vert gyökeret az ifjú királyi herceg szívében. Minden hónapban meggyónt és megáldozott. *Dr. Baján Mihály.*

Gyémántok az iskola porában.

Főtisztelendő Szerkesztő Úr! Igazi gyermeki örömmel és áhítattal hallgattuk, illetőleg olvastuk is az «Örökimádás» 1—2. füzetében megjelent «Farsangi levelet». Mikor olvastuk, oda képzeltek magunkat a Názáretben lakó kis Jézus mellé s azt suttogta a mi lelkünk is: «Kis Jézus ne szomorkodj, mi szeretünk Téged».

De nemcsak a názareti kis Jézusra gondoltunk mi, de még inkább a legfölségesebb Oltáriszentségre s azonnal el is határoztuk magunkban, hogy a három farsangi napon lelkiatyánk engedelmével elmegyünk a szentgyónáshoz és megáldozunk. Meg is kaptuk az engedélyt és pedig úgy, hogy mi nagyobbak, az V. és VI. osztályú tanulók áldozhatunk is mind a három napon. Boldogok voltunk. Éreztük, hogy megértettük a farsangi üzenetet. Részt vettünk ezenkívül a három napon tartott szentségimádási ájtatosságokon is. Valamit még meg akarunk írni. Hamvazó szerdán a mi templomunkban igen sokan járultak a szentáldozáshoz. Szokatlanul sokan. Mintha csak tőlünk kaptak volna kedvet és bátorságot kedves szüleink és mások is. Isten fizesse meg a főtisztelendő Szerkesztő úr drága sorait. Tessék máskor is sok szépet és jót írni nekünk. Ha meg tetszik engedni, mi is megírjuk a Szerkesztő úrnak, hogy a mi iskolánkban mily állandó ájtatosságokat végzünk különösen az Oltáriszentséggel szemben.

Maradunk a főtisztelendő Szerkesztő úrnak hálás gyermekei. *A hárs-kúti elemi iskola növendékei.*

Józsika imája.

V.

Hat órával később az orvos ismét a beteg ágya mellett állott, figyelmesen vizsgálva a kis gyermek szemeit és ütőerét.

— Igen el van gyengülve. Mi történt vele időközben? — kérde az ott álló ápolónőt.

A grófnő int az orvosnak, hogy kövesse őt. Szemei vörösek a sok sirástól. A mellékszobába érve, így kezd beszélni:

— A vizes borogatás után elszenderült; azt véltem már, hogy túl van a veszélyen. Ekkor egyszerre csak kiugrott az ágyból s mielőtt megakadályozhattam volna, az ajtónál termett s azt ki akarta nyitni. De tovább már nem tudott menni, ájultan esett karjaim közé. Mindig az a rögeszme üldözi, hogy elmegy a Hedvig-templomba, az úrvacsorát fölvenni, vagy amint ők nevezik, áldozni.

Anyja borzasztóan babonás lehetett, amint ezt a gyermek előbbi elbeszéléseiből tudom. Mindennap magával vitte őt a templomba. Elég oktanul eleinte magam is elvezettem, meg a dajka is, mert olyan szívrehatóan tudott könyörögni. De végre szigorúan megtiltottam, hogy még egyszer elvigyék. Bármennyire szeretem is a gyermeket, nem tudok lelkiismeretem ellenére cselekedni. Erősen el vagyok határozva, hogy azt a hamisítatlan, tiszta evangélikus vallásban fogom felnevelni s minden katólikus babonáságot kiverek fejéből.

— Tisztelem elhatározását, grófnő, de most legelőször is a gyermek testi életéről van szó. Lehetőleg távol kell tőle tartanunk mindent, ami őt felizgathatja és azt ajánlom önnek, grófnő, hívasson hozzá egy katólikus papot.

— Soha! — kiáltá villámló szemekkel a grófnő. — Az én házam küszöbét nem fogja átlépni soha egy pápaimádó. Őseim küzdöttek és vértettek az igaz hitért; jól tudja, hogy anyám svéd nő volt!

Az orvos vállat vonva felelt:

— Én vallási dolgokat illetőleg teljesen közönyös vagyok s csupán mint orvos beszélek. Ha katólikus lelkész nem akar, hívasson lutheránus pásztor; a gyermek tán nem ismeri meg a különbséget. A fő, hogy vágya teljesítve legyen.

— Ez csakugyan jó eszme, kedves doktor! Rögtön meg is valósítom. Az orvos távozni készül, az ajtóból még egyszer visszaszól:

— Ismétlem, grófnő, teljesítse a gyermek kívánságát. Ha egészséges lesz, nem bánom, nevelhet belőle akár egy második Luther Mártont.

VI.

— Józsikám, minden kívánságod szerint lesz, csak ne kiabálj és ne sírj többé. Jön mindjárt a lelkész és elhozza neked az Úr testét.

A gyermek fáradt szemei megélnékülnek e szavakra. — Igazán?... Köszönöm, — rebegi, — te olyan jó mama vagy. De Erzi készítsen el egy asztalt, fehér terítővel; tegyen rá két gyertyát, úgy mint anyuskánál volt. Tudod, őhöz is eljött az édes Jézus, mielőtt az égbe ment volna.

A grófnő intésére a dajka kis asztalkát hozott. Leteríté fehér terítővel s két ezüst gyertyatartót helyezett reá. A gyermek minden mozdulatát figyelemmel kísérte. Egy friss virágcsokrot helyeztek az asztalra.

— Ez az édes Jézusnak lesz! — örvendezett a beteg gyermek. Ily tisztán, vidáman rég nem hallották már beszélni.

A nevelőanya gyengéd szeretettel szemlélte kedvencét, ki lehunyt szemekkel, mellén keresztbetett kezekkel pihent ágyán, mint egy angyal. Az ajtó lassan felnyílt s egy nyájas arcú úr lépett be rajta. Majd odalépve a gyermek ágyához, barátságos hangon szólítja meg őt:

— Nos, kicsi betegem, örülök, hogy úgy vágyakozol az Üdvözítő után. Fogadd tehát most, mint az apostolok az utolsó vacsorán, hittel, szeretettel a megáldott falatot, mert ez az Úr teste.¹

A lelkész nyujtani akarja a kenyeret, de a gyermek végtelen rémülettel néz rá.

— Nem! nem: — kiáltja mindkét kezével tiltakozva. — Ez nem az édes Jézus, ki anyuskához jött!

— Kedves gyermekem, — inti őt a pásztor, — ha anyád most lejöhetne az égből, bizonyára azt mondaná neked, hogy fogadj szót és higgy nekem.

De a gyermek nem akarja őt hallgatni, kezeit arcára szorítja, fejét mélyen a vánkosbá temeti s izgatottsága egyre nő. — El, el vele!... Nekem nem kell az, amit te idehoztál; vidd innét! — kiáltja.

— De Józsikám! — mondja ijedten és zavarodottan a grófnő, — most megtettem kívánságodat és te olyan illetlen vagy! Nap-nap után az Úr Jézusért kiáltoztál...

— De ez nem az édes Jézus! — nyögi keservesen zokogva, végtelen fájdalommal a gyermek.

A grófnő vigasztalhatatlan. — Sajnálom, — fordul a pásztorhoz, — hogy hiába fáradt; de látja, a beteg gyermek beszámíthatatlan.

— Kérem, grófnő, miattam ne aggódjék. Szívből sajnálom én is, hogy emberbaráti szándéka — hogy a kis betegen segítsen, meghiusult. Ismét egy példa arra, hogy milyen ártalmas a katolikus vallás ily koránfejlett gyermek lelkére. Ezt az igaz vallásban felnevelni nem lesz könnyű feladat. Magamat ajánlom.

A pásztor elhagyta a szobát; a gyermek erre, mintegy nehéz nyomás alól szabadulva, megkönnyebbülten lélegzett fel.

— Józsika, Józsika! Mit tettél? — mondá gyengéd szemrehányással a grófnő.

A fiú nem felelt. Fejét ágya szélére támasztva, esdő tekintettel néz rá; fehér átlászó arcán a láz rózsái égnek; ajkai szárazak, repedezettek; fénylő, nagy szemei még nagyobbaknak látszanak, mint előbb.

Igy néz rá félig nyílt, szomjazó szájjal. Hallgat, de beszél helyette egész alakja, vádolja a grófnőt oly súlyosan, hogy egész lelke megremeg.

¹ A lutheránusok hite szerint a vétel pillanatában Jézus jelen van a kenyérben.

A gazdag főnemes asszony előtt, ki sírva esik térdre az ágynál, egyszerre világos lesz minden. Végtelen nagy igazságtalanságot követett el a gyermek ellen; megcsalta, ámtítgatta őt. A megkínzott védtelen lélek panaszos tekintete szive, lelke legmélyéig hat.

Ápolta, gondozta a gyermek testét, de lelkét nem enyhíté meg halálos szükségében. Teljesítette volna idejében a kis vértanú kívánságát, talán még meggyógyulhatott volna s vigasza, öröme lehetne életének végső napjaiban.

— Mama, — suttogá a gyermek elhaló hangon, — ha az édes Jézus nem jön el hozzám, nekem kell hozzá elmennem.

Németből: *Clara Adoratrix.*

(Folyt. köv.)

Jöjjetek hozzám mindnyájan.

A mindennapi áldozás röpirata.

RÖPIRAT a mindennapi szent áldozásról. Irta Reviczky Aladár, lapunk főmunkatársa ki tömegterjesztésre való formában, röpirat alakjában adta ki legujabb lelkes füzetét a mindennapi szentáldozásról. Ezzel valóban a célnak megfelelőleg járt el, mert hisz a Szentatya célja nem az volt, hogy kiváltságos lelkek a heti áldozás helyett még gyakrabban áldozzanak, hanem hogy maga a keresztény hívők nagy serege járjon az élet kenyeréért az Úr asztalához. A röpirat olcsó, a legszegényebbek között is terjeszthető s még is mindent feldolgoz benne a szerző, amit az Oltári-szentségről tudni kell s ami a mindennapi áldozáshoz a kedvet, a lelkületet megteremteni képes. Ha ezek és ezek fogják olvasni az élő Krisztusról szóló igéket, majd a tömeghatalom is — ami nagy pszichológiai tényező — segíteni fogja, hogy megszeressék az emberek a gyakori áldozás gondolatát. Szánom a sereget — mondotta az Úr tanítványainak. Aki végig néz a mai lelkeken, ugyanezt mondhatja. Az igazságot, a szép és nagy életet nélkülöző éhező és szomjuhozó seregnek lelki táplálék kell. Nem érzélgős frázisokból, hanem a Krisztus rendelte Szentségből. Reviczky könyve ez irányban sok jót fog tenni, mert az emberi lelkek vágyairól, a szentáldozás hatásairól, társadalmi kihatásairól, öröméről, igen szépen ír. Írása Krisztushoz vezet. A történeti rész is jó, valamint a kor és nevek tekintetbevételével adott praktikus tanácsok is. A röpirat ára 10 fillér, 100 darab 8 korona, 1000 darab 60 korona. Kapható a lazaristáknál, Budapest, IX., Gát-utca 6.

Röptében a nagyvilág körül.

Az Oltáriszentség és a világbéke. Ahol a kondorkeselyű repül, a dél-amerikai Andok hóval borított vulkánjaira száll el képzeletünk. Annak idején említettük, hogy egy választott békebiróság Chili és Argentina köztársaságok közt a békét helyreállította; a békekötés emlékére és az örök béke jeléül a két állam közkölségén az Andes hegység 4200 m. magaslátán egy óriási Krisztus-szobrot állított. A szobor fölszentelését tömeges áldozás követte.

Most az argentinai Propace társulat felszólította a minisztériumot, hogy ezen szobor mását készíttesse el a hágai nemzetközi békepalota előcsarnoka részére. A minisztérium belement a kívánság teljesítésébe és 30.000 frankot vett föl e célra költségvetésébe. A németalföldi minisztérium és Vilma királynő önkénytelenül is egy igazság mellett tett tanuságot: Krisztus alakja fog ragyogni a világbéke palotájában, csak az Ő alakja, az Ő testének vétele és imádása hozza meg egykor a nemzeteket megváltó világbékét. Krisztust kívánják a népek s a hó kívánság olyan, mint Edmond Rostand szinpadján a *Chantecler* napot hívó dala:

Harsogó kiáltása a fény felé
Mindannak, ami szépség, egészség s mindazé,
Ki dolgozni akar és dolgát, hogy vidáman
Maga is, más is látni akarja napvilágon.

Csehországi orvosok a miselátogatás ellen? Bacillusok és egyebek. Furesa a gablonzi orvosi gyűlés vallásfogalása az iskolásfiúk mindennapi miselátogatása ellen. A doktor urak a lélek higiéniáját egyszerűen ignorálják s a testi higiéniát is meglehetősen alaptanul féltik a miselátogatástól, mondván, hogy a gyermekek alváása idejének megrövidítése (?) és a meghülés, infekciók ezer lehetősége kívánatossá teszi a mindennapi miselátogatás beszüntetését. Mindenesetre jellemzi, milyen furfangos módon tud a vallásgyűlölet argumentálni.

Chantecler szülőföldjén. Az Oltáriszentség elrablott kincsei. Hivatásának lett áldozatává a napokban Robert Blot, a párisi rendőrség alprefektusa és Mugat rendőrségi tisztviselő. A párisi rendőrség ugyanis egy év óta keresi számtalan katolikus templom, könyvtár és múzeum fosztogatóit. Jól szervezett banda elvetemült tagjai rövid idő alatt a betörések, rablások légióit követték el. A limogei, brivesi katedrálisba, Gueretben a Szent-Ambrus templomába törtek be, Corrésban pedig legutóbb a Saint-Vianna templomba. A rendőrség besugárás révén értesült a főcinkos tartózkodási helyéről és letartóztatását Robert Blot alprefektusra bízta a rendőrfőnök. Ez meg is jelent a főcinkos rendkívül előkelő lakásán Mugat tisztviselővel és rendőrügynökeivel. Midőn azonban bekopogtatott és a főcinkos Delonmay nevét említette, ez revolverlövessel felelt, mely halálosan megsebezte az alprefektust. Erre berontott Mugat, rávetette magát a gyilkosra és kétségbeesett küzdelem fejlődött ki közöttük. Mire a rendőrügynökök felrohantak, Mugat három golyótól találva holtan összeselt. A gyilkos látván, hogy nincs menekülése, magára zárta az ajtót és agyonlőtte magát. A gyilkos lakásán egész múzeumot találtak a rablott értékekből és templomi műkincsekből. De ne vegyük rossz néven ezt a gonosztevőtől, ő az Oltáriszentség megrablását a francia kormánytól tanulta. Chantecler kukorékolt és Duez likvidátor zsebre vágta a tízmilliót.

Szent Ilona szigetén. A száműzött Oltáriszentség. Napoleon egykori börtöne csak igen kevés katolikus hívőt számlál; ezek vallásilag a Nyugati Fokváros apostoli vikáriusához tartoznak. Míg a brit csapatok a szigeten tartózkodtak, volt egy katolikus pap is köztük, ezek távoztával azonban évenként csak egyszer vizitálja a szigetet katolikus pap. Például a múlt évben tizenkét hónapi időköz után április havában vetődött a szigetre egy katolikus lelkész. Szomorúan kellett tapasztalnia, hogy a csinos jamestowni kőtemplom, de még inkább a szomszédos paplak borzasztóan elhanyagolt állapotban van. Az évek hosszú során keresztül úgyszólván lakatlan parochiát fehér hangyák pusztították, ezek emésztették fel a paplak kis könyvtárát is. Katolikus hívőt mindössze 35-öt talált a lelkész. Mennyire örültek, hogy újra pislogni látták a templomban a mécszet a tabernakulum előtt és hogy a száműzött Oltáriszentség visszaérkezett. Gyermekeik meglehetősen ismerték a hit igazságait s mindannyian buzgón járultak a misszionárius otléte alatt a szentségekhez.

A newyorki felhőkarcolók között. Templomtorony és gyárkémény. Newyorkban egy gyár magyar munkásai sztrájkot rendeztek a gyártulajdonos Schwab ellen. Várlaky Sándor plébános kemény szavakkal ostromozza a gyárosokat. «No látják, uraim, mondta South-Bethlehem derék plébánosa Schwabnak, mire viszi a munkásságot ez önök istentelen rendszere. Látják, mi az eredménye a vasárnapok megszenteltetésének? Sztrájk, rombo-

lás és szenvedés. És mindezt önök idézték elő, mikor Isten törvényeit láb-
bal tapostatták vallásához hű népünkkel. Így akarták szívükből kiölni a
hitet és amint ezt tették, felcsapott a szívükben az elégedetlenség és a
szocializmus, úgy hogy ma már 12.000 ember egy lélekkel küzd önök ellen.
Drágán fogják önök a sok vasárnapon elmulasztott szentmiséket megfizetni!»

A mikádó és az örökimádás. Japánt a fölkelő nap országának hívják.
Van ebben talán jóslat vagy sejtélem, mert valamikor még e bűvös szí-
getvilágot az Oltáriszentség fölkelő napja fogja beragyogni. A mikádó
verseket ír. Vallásos szellem és imádás ihleti át őket, hogy az öröklámpa
fénye mellett az Oltáriszentség előtt imádkozhatná el minden szentségimádó.

«A szív sohse tegye magát túl a földi gondokon, mint a nap, amely
reggel fényben ragyogva, emelkedik a felhők fölé. Ember, tekints Istenre!
Még a boldogság és büszkeség óráiban is, amikor a nemzet előrehala-
dásán örvendhetsz, imádkozzál az Úr kegyelméhez, amely az egész földön
szétárad. A szív, amely azt hiszi, hogy minden rendben van és ezért nem
vigyáz magára, állandóan sokkal nagyobb veszedelemben forog, mint az
ember, akit életre-halálra viaskodik ellenségeivel.»

Szentségtörés és engesztelés.

Egész Kőbánya egy táborban.

SZENTSÉGTÖRŐ kézzel néhány elvetemült ember a főváros egyik leg-
szebb templomát: a kőbányai plébánia-templomot kifosztotta. A temp-
lomból elvitték minden értékes fémtárgyat; fölfeszítették a perselyeket,
sőt még az Oltáriszentséget sem kimélték meg. Baltával feszítették föl a
szentségtartót, kiszórták a Legszenetebbet, hogy magukkal hurcolhassák az
arany szentségmutatót, az áldoztató kelyhet.

A templomrablók valószínűleg éjszaka, tíz óra után, tolvajkulccsal
felnyitották a toronyba és a karzatra vezető ajtót. A toronyba mentek
előbb, ahol levágták az egyik harang kötelét. Visszatértek a karzathoz,
amelynek ajtaját ugyanez a tolvajkulccsal felnyitották. A karzatra jutva, a
kötelet az orgona lábához erősítették és ezen ereszkedtek le a 12 méter
magasból a templomba. A plébánia-templomban előbb a főoltárt rabolták
ki. Valószínűleg baltával feltörték a szentségtartót, amelyből kivették a
nagy áldoztatói kelyhet. Feldúlták az egész oltárt. A hatalmas, iparművé-
szetileg kidolgozott gyertyatartókat darabokra törték, de miután látták,
hogy nem nemesebb fémből valók, hanem ezüstözött réz, otthagyták.

A templomból bementek a sekrestyébe, ahol valamennyi szekrényt
feltörték és kifosztották. Elvitték a szegények perselyét, amelyben 56 ko-

rona volt, elvitték a Pádúai Szent Antal-perselyt, a Szentsír-perselyt, amelyek nagyobb összeget tartalmaztak. Elraboltak két misekelyhet és Hock Jánosnak egy remekművi misekelyhét, melyet neki 25 éves papi jubileuma alkalmából hívei ajándékoztak.

Az elvetemült emberek nem hagytak átkutatatlanul egy zugot sem. Amikor aranyeműt többet nem találtak, az ezüstöt szedték össze. Több ezüst keresztet, kereszteléseknél és utolsó kenetekenél használt ezüst olajtartóedényeket és ezüst tálcákat is elrabolták. Feltörték azokat a szekrényeket is, amelyekben a misemondó ruhák voltak, de innen nem vittek el semmit.

A sekrestyéből elloptak négy aranyozott ezüst kelyhet, köztük Hock János misekelyhét, amelyben H. J. monogram és három lila kő van, négy darab ezüstpólvaló olajtartót, amelyeket kereszteléseknél és utolsó kenetnél használnak, négy alpakkatányért, négy aranyozott ezüst kehelyfedő tányért, egy sárgaréz aranyozott beteglátogatási kelyhet és két tömjénfüstölőt. A rendőrség véleménye szerint a betörők legalább ketten

voltak és az elloptott tárgyakat a sekrestyében talált két fekete bőrtáskában vitték el. Azóta a tettes, György L. nevű lakatos, megkerült. Körülbelül 150 szentostyát magához vett és utána a sekrestyében bort ivott.

A központi oltáregyesület március 13-án tartott az Örökimádás templomában engesztelő ájtatosságot és a rákövetkező hetet engesztelő áldozókkal a kirabolt szentélyért ajánlotta fel. A kőbányai oltáregyesület virágvasárnap tartotta az engesztelést magában a templomban. A zsfolt közönségnek Kánter Károly prelátnak tartott nagyhatású engesztelő beszédet. Április 3-án, fehérvasárnapon pedig, midőn a lelkes gyermeksereg járul az első szentáldozáshoz, egész Kőbánya tanuságot fog tenni a megbántott Üdvözítő mellett, az egész napon engesztelő ájtatosságok lesznek, melyen *Hock János beszél és egész Kőbánya ünnepélyes hódoló és engesztelő körmenetet fog tartani. Legyünk ott mindannyian!*

A kőbányai Szent-László templom.

JUBILEUM

A jubileum napjai. — A pápa levele. Rohamosan közeledik az idő, mely után szívünk vágyódik; ötven év letűntével hálat adunk az Oltáriszentségnek a kincsekért, melyben ötven év alatt a szegény templomokat részesítette. Jubileumunkban résztvesz lélekben az anyaszentegyház, hisz annak feje a római pápa, megemlékezik rólunk szentmiséjében, Ő üdvözölt minket a jubileumi év legelső napján és saját kezeirásával Ő küldötte a napokban üdvözlő sorait a jubiláris oltáregyesületnek. Viszonzás volt ez azért a szeretetért, melyet az oltáregyesület tanúsított akkor, midőn két évvel ezelőtt a pápa tartotta ötvenéves jubileumát. Az oltáregyesület üdvözlő iratát, melyet klasszikus latin nyelven *Tomcsányi Lajos* Jézus-társasági atya írt, *Kohl* Medárd püspök, *Nemes* Antal prelátnak kíséretében adta át a szentatyának, ki azt kegyesen fogadta és *Belmonte* pápai nuncius útján meg is küldötte a saját kezeirásával aláírt választ. A levelet jövő havi jubileumi számunkban közöljük. A szentatya Isten áldását kéri az egyesületekre és a tagoknak a jubileumi év bármely napján elnyerhető teljes szent búcsút engedélyez.

Jubileumi gyűlés. Március 14-ikén a jubileumi bizottság és az oltáregyesületi választmány gyűlést tartott *Kánter* Károly egyházi igazgató és őgróf *Pallavicini* Edéné elnöklete alatt. A gyűlés rendkívül látogatottságnak örvendett. *Kánter* Károly igazgató jelentést tett az ország minden részéből érkező üdvözlő iratokról és résztvevési nyilatkozatokról. Jelentést tett a múlt hónap eseményeiről, a beérkezett okmányokról, a jubileumi emlékkönyvről, a vidéki oltáregyesületekről. A gyűlésen *Zlinszky* János ügyész tett jelentést a *Polsovich*-hagyaték ügyéről, melynek örökösödési eljárása véget ért s így a jubiláris oltáregyesület vagyona 30.000 koronával gyarapodott. Az örökösödést az egyesület a kerepesi temetőben exhumálja és az egyesületi bizottság részvétele mellett kriptasírba helyezi.

A jubileumi ünnepek programja. A napokban küldi szét a bizottság az ünnepek programját. Az ünnepek május 5-én, áldozó-

csütörtökön, Urunk mennybemenetelének napján kezdődnek. A kiállítást délután 3 órakor *Kohl* Medárd püspök nyitja meg; a megnyitást házi ünnepély követi, melyen *Kanter* Károly igazgató és *Dr. Makay* Lajos igazgatósági titkár tartanak beszédet. Utána a templomi szentbeszédet *Dr. Glattfelder* Gyula tartja. Május 6-án, pénteken és a következő napokon a nagyméltóságú püspöki kar egy-egy tagja tart ünnepélyes szentmisét. 6-án délelőtt jubileumi díszgyűlés a belvárosi katolikus körben; délután az eucharistikus papi értekezlet, 7-én szombaton délelőtt az oltár-egyesületi megbizottak konferenciája, délután pedig a megbizottak és oltár-egyesületi elnöknők közös értekezlete. Utána a fővárosi templomaiban szentgyónás. Vasárnap reggel közös áldozás, ünnepélyes mise és délután ünnepélyes Te Deum.

Egyesületi élet

Lelkigyakorlatok a központi oltár-egyesületben. A budapesti Oltár-egyesület kápolnájában, (Üllői-út 77. sz.) március 9—13-án szentgyakorlat volt, melyet a *Kath. Házi-asszonyok Szövetsége* tagjai és más jelentkező hölgyek számára Főtisztelendő *P. Buttykay Antal* házfőnök úr lelkivezetésével tartott. Március 9-én délután 1/25-kor előkészítő elmélkedés. 10., 11., 12-én reggel 9-kor szentmise, utána elmélkedés. Délután 3 órakor elmélkedés, utána szünet, 5-kor elmélkedés és áldás. 13-án 9 órakor befejező elmélkedés, szentmise, szentáldozás. Jelentkezni a *Kath. Háziasszonyok Szövetsége* irodájában, (Váci-utca 18.) személyesen, vagy a mellékelt értesítés beküldésével lehetett. A jelentkezők jelentkezésük sorrendjében számozott helyet kaptak. Mivel az Oltár-egyesület háza most már állandó szentgyakorlatokra van berendezve,

azon Úrnők, kik teljesen a magányba akarnak visszavonulni, a Mária Reparatrix apácák gondozása és vezetése alatt lakást és teljes ellátást nyerhetnek napi tíz koronáért. Csak napközi étkezést a szentgyakorlatok idején naponként 4 koronáért, csak oszonnát 1 koronáért kaphatnak, ha ezt a mellékelt Értesítésen bejelentik.

A pozsonyi oltár-egyesület jubileumához. Az «Örökimádás» utolsó számában közölt, a pozsonyi oltár-egyletre vonatkozó adatok az egyleti jegyzőkönyvekből merítsék s így a valóságnak teljesen megfelelnek. Annyiban azonban mégis hiányosak, amennyiben az akkori időknek és viszonyoknak most is élő ismerői és tanúi azt bizonyítják, hogy bár a pozsonyi oltár-egyesület első elnöknői tényleg Kray báróné és Zichy Ferraris grófné voltak az egyletnek tulajdonképeni kezdeményezője és

buzgó, fáradhatlan szerzője mégis az Istenben boldogult Dezasse Katinka grófné volt, Cziráky-Dezasse grófné hajadon nővére; ki utóbbinak Budapesten ez ügyben kifejtett tevékenysége és példája és talán buzdítása által is lelkesítve. Pozsonyban hasonló sikeres eredménye működött; azonban igazi keresztény jámbor szerénységénél fogva sohasem kívánt előtérbe lépni és nevét szerepeltetni.

Igy történt, hogy neve az egyleti jegyzőkönyvekben elő sem fordul, jóllehet az egylet életrehozása egészen az ő érdeme.

Ezért hisszük ugyan, hogy neve annál fényesebb betűkkel be van írva az örök élet könyvébe; de az igazság és méltó kegyelet kívánalmának tartjuk, hogy Dezasse Katinka grófné neve méltó helyet foglaljon el a pozsonyi oltáregylet történetében is, mint ennek tényleges megalapítója és mindhalálig legbuzgóbb tagja.

A székesfehérvári oltáregyesület története. A székesfehérvári oltáregyesület 1897. november 15-én alakult meg 25 taggal és a megalakulást dr. Steiner Fülöp megyés püspök 1897. november 29-én jóváhagyta. Kezdetben mint fióktársulat a budapesti központi oltáregyesülethez csatlakozott, de már 1898. december 13-án önálló lett és a római főtestvérülethez lett csatolva. Az Oltáregyesületnek kezdettől fogva igazgatója Szuborits Jenő apátkanonok; elnöke Szogyény-Marich Julia; al-elnöknője Lichtnecker Józsefné, vá-

lasztmányt tagjai: Anjedczky Adolfné, Moinich Károlyné és dr. Szabady Józsefné, kik mellett mint titkár, egy áldozár működik. A választmány terjesztőket nevez ki, kiknek feladatuk a társulatot terjeszteni, új tagokat, jótévőket gyűjteni. Ők szedik be a tagsági díjakat s adják át a titkárnak.

Közös istentiszteletek minden hó első vasárnapján, reggel 8 órakor tartatik a szemináriumi templomban és pedig az Oltáriszentség kitétele mellett szentmise és szentbeszéd; s mise alatt a jelenlevő tagok legnagyobb része szentáldozáshoz járul. Minden hónap első keddjén választmányi ülést tart, melyen a terjesztők is megjelennek.

A szegény templomok felségélyezésén kívül a tagok kötelességöknek tartják, hogy az Oltáriszentség tiszteletét és imádatát mindinkább terjesszék; a beteget meglátogatják s a szentségek felvételére buzdítják és elkészítik; szentségimádásokon, körmeneteken testületileg vesznek részt s ujabban kebeléből Wense Róza bárónő elnöklete alatt bizottság alakult, mely főkép a szegényebb sorsban levő s jobban elhanyagolt gyermekeket készíti elő első szent áldozásukra.

Tizenkét évi fennállása óta több mint 50 ezer koronát fordított szegény templomok felségélyezésére; működési tere kiterjed Székesfehérvár egyházmegye területére s tagjainak száma a városban 1500 s ezenfelül a legtöbb plébánián meg van alapítva fiókja. Számos jótévő

közül kitűnik Zichy Lujza grófnő és a múlt év végén elhunyt gróf Cziráky Antalné.

Évenként, virágvasárnapján kiállítást rendez s husvéti ünnepekre minden templom megkapja a kért szerelvényeket.

Oltáregyleti kiállítás Zomborban. Most rendezett első ízben kiállítást a zombori Oltáregyesület, mely, mint a kalocsainak fiókegyete, 1907-ben alakult meg. A kiállításról részletesen beszámolt a «Bácskai Napló». Lapunkban csak egyetmást említhetünk meg.

A «Miasszonyunk»-ról nevezett iskolánénék intézetében elhelyezett kiállítást *Fejér Gyula* apátplébános nyitotta meg *március 6-án*. Reggel 9 órakor ünnepi szentmisével kezdődött az ünnepély; a misén a tanuló leánykák énekeltek. Ezután *Kropsch Irén IV. polg. oszt. tanuló* szavalt igen szépen az Oltáriszentségről. *Agatity Boldizsár* hitoktató

ünnepi beszédének végeztével a nagyszámú intelligens közönség a kiállított tárgyak termébe vonult, ahol *Fejér apát* lelkes megnyitó beszéddel üdvözölte a nagy számban megjelent oltáregyleti tagokat.

A szép számmal kiállított tárgyak javarészt az oltáregyleti tagok és egyes jótevők — köztük *Mayer Béla* püspök úr öméltósága — adományából kerültek ki. Magának az Oltáregyletnek a pénztárából csupán 1 alba, 1 kazula, meg két ministráló ruha költsége lett fedezve.

A kiállítás hatása alatt igen sokan iratkoztak be az Oltáregylet tagjainak sorába, kiknek száma — a legutóbbi kimutatás szerint — a félezer körül jár Zomborban.

Testvéri üdvözetünket küldjük a Bácskába, hol Szabadka után immár Zombor buzgó urihölgyei is tevékenyen közreműködnek az Oltáregylet nemes feladatainak megvalósításában.

Mire van szükségünk?

AZ OLTÁRISZENTSÉG atyáinak bozeni anyaházával 1903 óta fiúnevelő-intézet van kapcsolatban, melybe olyan jóindulatú, tehetséges fiúkat vesznek föl, akik később papokká akarnak lenni és magukat mint az Oltáriszentség kongregációjának tagjai az Oltáriszentség imáadására és apostoli szolgálatára akarják szentelni.

A nevelőintézetben és a noviciatusban már különböző nemzetek vannak képviselve, csak a magyarok hiányzanak még teljesen. Jöjjenek, nemeslelkű magyar ifjak, az Oltáriszentség szolgálatára. Az érdeklődőknek részletes felvilágosítással szolgál a konvent előljárósága. (Levélcím: Konvent vom Allerheiligsten Sakrament. Bozen. Südtirol.)

Az Oltáriszentség a tengeren.

Hírek a keletázsiai missiókból.

UIMBROCK, az isteni ígéről nevezett hittérítő társulat tagja, Német-Új-Guineában már régen buzgólkodik azon, hogy egy uszó misszió-állomást létesítsen, vagyis egy gőzhajót építtessen, mely teljesen a misszió-céljait szolgálja. Bizva a jószívű emberek segítségével, Hongkongban meg is építette a missziós gőzhajót. Midőn a hajó elkészült, legelső útját a hongkongi apostoli vikáriussal és hiveivel Sancián szigetére, Xaveri szent Ferenc halálhelyére tette. A sanciani öbölben Pozzoni apostoli vikárius fölszentelte s «Gábor»-nak keresztelte a hajót.

Az első útról egy hongkongi angol lap a következőket írja:

Május 12-én rendkívül érdekes kirándulásban volt részünk. «Gábor» új gőzhajó, melyet a helybeli Ulderup és Schlutter cég épített az új-guineai missziótelep számára, próbatutat tett Sancián szigetére, ahol xaveri szent Ferenc érdemekben gazdag, hősi életét befejezte. Az utasok közt volt Pozzoni püspök, apostoli vikárius több olasz pap kíséretében, továbbá a francia és spanyol misszió-telep számos papja. Az építő cég valóban derék munkát végzett. A legügyesebben oldották meg a problémát, hogyan lehet takarékoságot, gyorsaságot s kényelmet egyszerre biztosítani.

A hajó óránként 9 és fél csomónyi sebességgel halad, igen egyenletesen. A gépezet a hajó hátsó részét foglalja el, a többi az utasok számára való. Számos izlésesen és praktikusán berendezett kabinja van. A fedélzet igen tágas s vastáblák borítják. A hajó a forró égővi éghajlat káros befolyását szem előtt tartva, a legerősebb teáfkából épült.

Délelőtt 9 órakor hagyta el a «Gábor» a hongkongi kikötőt s kedvező hajózás mellett esti 6 órakor ért Sancián szigetéhez. Másnap reggel Pozzoni püspök a hittérítő atyák segédletével ünnepélyes misét mondott xaveri szent Ferenc sírja fölött. Már régebben az a hír járta, hogy a nagy szent sírja felett épült templomot gonosz kezek tönkretették s abban istentiszteletet többé tartani nem lehet: azonban hamis hír volt ez, a templomot a rablók okozta sérülése után helyreállították, új fedéllel látták el. A templom belső felszereléséből persze sok hiányzik, a drága márványkeretet, melybe a szent sírja foglalva volt, továbbá egy értékes üvegfestményt elraboltak, az oltárokat is kifosztották, de reméljük, hogy a szent apostol tisztelői csakhamar helyreépítik azt, amit gonosz kezek elvittek.

Mielőtt a zarándokok az emlékezetes szigetet elhagyták volna, az apostoli vikárius magára öltötte a főpapi díszruhákat s felszentelte s megkeresztelte az új hajót. A hongkongi katolikus szeminárium zenekara pedig élvezetes darabokat játszott s mindenki csodálkozott azon a pontosságon és könnyedségen, mellyel a kis kínaiak az európai zenedarabokat előadták. Most már «Gábor» indulhat útjára, hogy Új-Guineában a missionáriusok segítségére legyen az Isten országa terjesztésében.

Miczi 2 k, Tóthfalusy Eszter 2 k, Fok Emma 1 k, Szöllösi Ilona 1 k, Alegszi Ilona 1 k, Komjáty Ilona 1 k, Almásy Zsuzsi 1 k, Jeszenczky Róza 1 k, Kiss Józsefné 1 k, Mészáros Mihályné 1 k, Seregi Györgyné 1 k, Balog Istvánné 1 k, Bodnár Istvánné 1 k, Krizsák Andrásné 1 k, Farkas Ilona 1 k, Fejes Lina 1 k, Benne Mari 1 k, Ottinger Károlyné 1 k, Ottinger Lajoska 1 k, Ottinger Ilonka 1 k, Ottinger Irén 1 k, Ottinger Nándorné 1 k, Vermes Mihályné 1 k, Winkler Erzsébet 1 k, Kramarik Karola 1 k, Sziver Lujza 1 k, Platon Constantin 1 k, Tóth Erzsike 1 k, Perger Józsefné 1 k, Grósz Róza 1 k, Hornyik Otillia 1 k, Fok Ferenczné 1 k, Fok Mariska 1 k, Jeclspenger Katalin 1 k, Murmann Alexandra 4 k, Kampf Karolina 50 f, Kaster Erzsébet 50 f, Bartl Erzsébet 50 f, Rusó Rozália 50 f, Fréts Juli 50 f, Bartlinczky Mari 50 f, Schäfer Juli 50 f, Hegedüs Mari 50 f, Wetzel Erzsébet 48 f, Keller Magdolna 48 f, Miczik Ignác 48 f, Miczik Rozália 48 f, Wéber Katalin 48 f, Lambrecht Katalin 48 f, Stein Terézia 48 f, Kuhn Margareta 48 fillér.

Dvorák Ferenczné 2 k, Gebard Rezsőné 6 k, Lenr Ferenczné 4 k, Hallenbühl Jánosné 2 k, Gígler Istvánné 2 k, Lenz Barbara 2 k, Haszmann Ferenczné 2 k, Gebhardt Erzsébet 1 korona.

Kérelem az összes olvasóinkhoz. A kiskunmajsai Katolikus Kör javára püspöki és miniszteri engedéllyel tárgysorsjátékot rendezünk (huzás f. évi december 26-án); tehát mentül több ingyenes nyereménytárgyra van szükségünk. Mivel pedig minden háznál akad egy-egy nélkülözhető alkalmas tárgy (könyv, kép, kézimunka, dísz tárgy stb.), azért bizalomteljes tisztelettel kérjük az «Örökimadás» m. t. olvasóit, legyenek oly jók, segítsenek bennünket célunk elérésében ilyen tárgyak szives beküldésével. A tárgyak bérmentve Kiskunmajsára *Varga Mihály* plébános, elnök címére küldendők.

Kelt Kiskunmajsán, 1910. április 1.

A Katolikus Kör igazgatósága.

MEGJELENŐBEN AZ ÚJ KIADÁS ERZSÉBET KIRÁLYNÉ KISÉRETÉBEN

Irta Sztáray Irma grófnő. Budapest, Szent-István-Társulat. Ára 5 K, díszkötésben 6 korona. Kapható lapunk szerkesztőségében.

Szerző e könyv eladásából befolyó összes jövedelmet az Erzsébet Örökimadás-templom céljaira ajánlja fel.

WALSER-VARGA-féle

Liguori szent Alfonz.

ÖRÖKIMÁDÁS

Üdvösség

IMAKÖNYV

útja

Negyedik teljes kiadás; 30 óra.

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival.

Megjelent (finom papíron) és kapható, és pedig:

1. vászonkötés, vörösvágás... K 4.—*
2. bőrkötés, vörösvágás ... " 6.—*
3. bőrkötés, aranyvágás ... " 7.—*
4. borjubőrkötés, párnázva, arany. " 10.—*

* A könyvkötői munkák drágulása miatt az imakönyvek árát fel kellett emelni.

Megrendelhető Csanyteleken (Csongrádmegye) a Ker. Hitelszövetkezetnél.

Fordította:
Varga Mihály

plébános.

Szép elmélkedéseket tartalmaz.

Vászonkötés K 3.—

Diszes kötés " 4.—

Selyemkötés " 6.—

Ugyanez a könyv öregbetűs kiadásban
(Nagy negyedrért nagyságban) **Leszállított ár!**

- a) vászonkötés, vörösmetszés ... K 4.—
- b) bőrkötés ... " 5.—
- c) bőrkötés, aranymetszés ... " 6.—

Megrendelhető

VARGA MIHÁLY
plébánosnál

KISKUNMAJSA (Pestm.)

Reviczky Aladár C.M. munkái:

Az Oltáriszentség. Ára 50 fillér.

Az elrejtett kincs, vagyis a gyakori szentáldozás. Ára 16 fill.
Megjelent tótul is. Ára 16 fill.

A vegyesházasságról. Ára 16 fill. Megjelent tótul is. Ára 20 fill.
Katonai imakönyv. Ára kötve 40 fillér.

Baylon sz. Paszkál, az oltáregyesületek patrónusa. Ára füzve 80 fill.
Kötve 1-20 Kor.

Jöjj, oh Uram Jézus! A gyakran áldozó gyermekek imakönyve. Sajtó alatt.

Mindennapi lelki kenyér. Ára amateur kötésben 1-60 Kor.

Jöjjetek hozzám mindnyájan. Ára 10 fillér, 100 drb. 8 Kor.

Kaphatók a Lazaristáknál. Budapest, IX., Gát-u. 6.